

La darrera de les ponències de les *Jornades* és una enriquidora intervenció de caràcter històric del prestigiós professor Arcadi Garcia sobre *El parlar dels parlamentaris a les Corts històriques*.

Les *Jornades* es tancaren amb una taula rodona sobre *El parlar dels parlamentaris hui*, moderada per Adolf Sanmartín i en la qual intervingueren diversos periodistes: José Manuel Dasí («Las Provincias»), Juan José García («Levante»), José María Márquez (Agència EFE) i Manuel Jardí (Televisió Valenciana).

El llibre s'obre amb una presen-

tació d'Antoni Garcia i Miralles, president de les Corts Valencianes, i s'acaba amb un text de cloenda de Vicent Soler i Marco, vice-president primer de les Corts Valencianes, en el qual s'anuncia la previsió que aquestes *Jornades* tinguin una continuïtat.

L'interès de les aportacions fetes en el transcurs de les *Jornades* i la incidència positiva que han de tenir en el treball dels serveis de publicacions dels diferents parlaments ens fan confiar que efectivament tindran l'esmentada continuïtat.

Carles DUARTE

Jaume VERNET I LLOBET, *Normalització lingüística i accés a la funció pública*, col. «Monografies jurídiques», 2. Barcelona, 1992, Fundació Jaume Callís. 205 pàg., ISBN 84-604-1533-3.

Jaume Vernet escriu un assaig sobre la normalització lingüística i l'accés a la funció pública, tal i com encapçala aquest treball publicat per la Fundació Jaume Callís en la col·lecció de «Monografies jurídiques».

En la introducció l'autor fa una mena de declaració d'intencions afirmant que vol estudiar «la influència que *ha de tenir* (el subratllat és meu) la normalització lingüística en els processos de selecció de nou personal al servei de les administracions públiques» (p. 9). La forma verbal utilitzada en aquesta declaració i que

he marcat amb el subratllat és la clau que ens pot obrir les portes del tarannà d'aquest treball.

(HAVER DE: construït amb la preposició de i l'infinitiu d'un verb, denota la necessitat física, moral o lògica que s'acompleixi l'acte expressat per l'infinitiu).

Jaume Vernet, utilitzant aquesta construcció ens alerta d'entrada que el seu treball tindrà tres eixos fonamentals:

- D'una banda reflectirà la *necessitat* que el procés de normalització lingüística penetri en els processos

d'accés a la funció pública, condició primera per garantir els drets lingüístics dels usuaris de l'Administració en un territori de llengua pròpia i oficial diferent de la castellana. L'autor, usant la forma verbal, reconeix que aquesta és una condició que pot ser i no és.

- Un segon tret que es desprèn de la utilització del verb en perifràstica i que connota el treball és la condició d'*obligatorietat (oficial)* de respecte als drets lingüístics, dels textos legals vigents. Aquest concepte és present en tots els punts que l'autor analitza i que tractarem més endavant. Es tracta d'un concepte farcit d'intencionalitats, que fan prendre partit l'autor cada cop que el seu discurs es creua amb la jurisprudència negativa o amb la interpretació parcial d'algunes lleis per part dels tribunals competents, o bé amb la poca decisió dels planificadors lingüístics.

- Finalment, Jaume Vernet no vol entrar a formar part de l'equip de pessimistes. El seu treball va a cavall de la crítica, l'anàlisi i les propostes de lectura de les legislacions d'una manera que permetin pensar en un *futur possible*, tercera característica del verb en perifràstica.

El llibre el divideix en tres capítols, que també són tres parts temàtiques, jo diria que graduals ja que van apropant el lector molt a poc a poc i gradualment al nucli central

d'anàlisi reflectit en el títol. Això fa, d'altra banda, que el llibre es converteixi en un manual de difusió força àmplia (aquest és un dels trets que cal destacar) sense renunciar ni a l'aprofundiment ni a la rigorositat científica que requereix l'assaig.

En la primera part l'autor fa una mena de tractat de «dret lingüístic», un camp de coneixement força difós darrerament entre nosaltres, però poc definit teòricament encara. Aquest «tractat», que és introductori, permet el lector de fer un passeig molt agradable pels conceptes jurídics fonamentals del dret lingüístic en el marc de la Constitució Espanyola i dels Estatuts d'Autonomia: des de la noció d'oficialitat, a l'expressió «seran també oficials», etc. A més d'introduir el lector en el dret lingüístic, Jaume Vernet també encamina el seu discurs vers l'anàlisi del marc jurídic en el qual es mou el català en tot el seu territori.

La segona part la dedica a la normalització. És el capítol en el qual, a parer de qui subscriu, l'autor fa propostes de lectura més agosarades. El concepte jurídic de normalització és explicat des d'un punt de vista dinàmic, com un procés de «suport a la llengua pròpia» (p. 53) i com «un conjunt de mesures aplicables en diversos moments temporals, tendents a la potenciació d'una determinada realitat que es considera discriminada i/o necessitada d'especial protecció» (p. 53); vist des d'aquest

punt de vista Jaume Vernet proposa anomenar les lleis de normalització «lleis reguladores dels processos de normalització» (p. 54), per tant, la normalització ja no serà una finalitat sinó que esdevindrà un camí per a obtenir la normalitat (ens queda el dubte de saber on establim el llistó de la normalitat). Aquesta segona part conté una lectura del procés normalitzador des dels drets fonamentals de la persona, anàlisi que situa les conclusions en un nivell de certesa i de justícia inqüestionables.

Finalment, la tercera part analitza el punt anunciat en el títol del llibre: el dret d'accés a la funció pública des de la Constitució (centrat en l'article 23 i altres com el 103, 139.1 o 149.1). La novetat, però, rau en l'agosament de relacionar la funció pública (art. 23) i els drets lingüístics de les llengües pròpies, garantits per prescripció constitucional en l'article 3, de tots prou conegut. Jaume Vernet, com a jurista que és, emmarca les possibilitats de respecte a les llengües pròpies en un context constitucional, sense fer cap malabarisme, postulant, de manera implícita, que encara no hem arribat al fons i denunciant, quan cal, els incompliments de la llei i llurs

repercussions en el respecte dels drets lingüístics dels ciutadans. No és estrany, doncs, que l'autor vulgui acabar el llibre amb unes propostes exhaustives sobre el moment i el mode en què poden ser valorats els coneixements lingüístics de l'aspirant a funcionari.

Per acabar, cal remarcar la coherència interna del discurs, l'ordre d'exposició de les idees i dels continguts, la utilitat dels annexos de legislació i de jurisprudència, així com la bibliografia, de cara a orientar el lector poc introduït.

De notes, n'hi ha algunes d'excessivament llargues. Les que són massa extenses coincideixen amb aquelles que jo haguera inclòs en el discurs troncal. La resta són aclaridores i documenten amb escreix el fil argumental de l'assaig.

Cal fer notar força errors tipogràfics i mancances en la correcció d'estil. Potser el llibre s'imprimí a corre-cuita...

En definitiva, es tracta d'una bona aportació des del dret al dret lingüístic que, entre altres qüestions, també apropa una mica més les perspectives d'anàlisi del dret i la sociolingüística.

Oriol RAMON